

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7742/2548

พนักงานอัยการจังหวัดขอนแก่น โจทก์ นายรุ่งอรุณ ไชยแสงจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ที่ราชพัสดุ พ.ศ. 2518 มาตรา 4, พ.ร.บ.ที่ราชพัสดุ พ.ศ. 2518 มาตรา 5, ป.พ.พ. มาตรา 1304, ป.อ. มาตรา 365, ป.อ. มาตรา 360, ป.อ. มาตรา 362, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ตามหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงระบุว่าที่ดินพิพาทเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภทใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะก็ตาม แต่เมื่อที่ดินพิพาทเป็นที่ราชพัสดุ กระบวนการคลังเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ตาม พ.ร.บ. ที่ราชพัสดุ พ.ศ. 2518 มาตรา 4 และ 5 ที่ดินพิพาทจึงเป็นเพียงทรัพย์สินของแผ่นดิน มิใช่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินตาม ป.พ.พ. มาตรา 1304 (2) (3) ที่ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าไปใช้ประโยชน์ได้ เมื่อจำเลยไม่ยอมออกจากที่ดินพิพาท การกระทำของจำเลยจึงเป็นการรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ เป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 365 (3) ประกอบมาตรา 362

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม ป.อ. มาตรา 360, 362, 365 ป. ที่ดิน พ.ศ. 2497 มาตรา 9, 108 ทวิ กับให้จำเลยและบริวารออกจากที่ดินของรัฐ จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา 365 (3) ประกอบด้วยมาตรา 362 จำคุก 1 ปี และปรับ 4,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ มีกำหนด 2 ปี ตาม ป.อ. มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับจัดการตาม ป.อ. มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้ให้ เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 365 (3) ประกอบมาตรา 362 หรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า ตามหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงระบุไว้ชัดเจนว่า ที่ดินพิพาทเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภทใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ ดังนั้น ที่ดินพิพาทจึงเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1304 (3) ผู้บุกรุกสาธารณสมบัติของแผ่นดินจึงไม่มีความผิดตาม ป.อ. มาตรา 365 (3) ประกอบมาตรา 362 นั้น เห็นว่า แม้ตามหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงระบุว่าที่ดินพิพาทเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภทใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะก็ตาม แต่เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่าที่ดินพิพาทเป็นที่ราชพัสดุ กระบวนการคลังเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ตาม พ.ร.บ. ที่ราชพัสดุ พ.ศ. 2518 มาตรา 4 และ 5 ที่ดินพิพาทจึงเป็นเพียงทรัพย์สินของแผ่นดิน มิใช่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินตาม ป.พ.พ. มาตรา 1304 (2) (3) ที่ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าไปใช้ประโยชน์ได้ ดังนั้น เมื่อเทศบาลตำบลน้ำพองซึ่งได้รับอนุญาตจากกรมธนารักษ์ กระบวนการคลัง ให้ใช้ประโยชน์ในที่ดินพิพาท มีหนังสือแจ้งให้จำเลยออกจากที่ดินพิพาท จำเลยได้รับหนังสือดังกล่าวแล้วไม่ยอมออกจากที่ดินพิพาท การกระทำของจำเลยจึงเป็นการรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ซึ่งอยู่ในความดูแลของเทศบาลตำบลน้ำพองโดยปกติสุข เป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 365 (3) ประกอบมาตรา 362 ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน.

ศุภชัย สมเจริญ · โนรี จันทรินทร์ · ธนพจน์ อารยลักษณ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7742/2548>